

Για την εξομολόγηση (Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς)

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Νικόλαος Βελιμίροβιτς](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

[conf-300x245](#)

Ήθελες να μάθεις εάν η εξομολόγηση είναι απολύτως απαραίτητη! Παλιότερα συχνά εξομολογιόσουν, και σταμάτησες επειδή κάποιος γέλασε γι' αυτό μαζί σου. Δεν έπρεπε να σταματήσεις. Σε ποιόν δεν γέλασαν οι άνθρωποι; Γνωρίζεις πως είπε ο Πλέον-προορατικός: «Ουαί υμίν οι γελώντες νυν, ότι πενθήσετε και κλαύσετε» (Λουκ. 6, 25). Εκτός από τη χειροτεχνία σου, λες ότι έχεις κι ένα αμπέλι, το οποίο παράγει άφθονα, αφού το περιποιείσαι καλά. Εάν κάποιος παραμελήσει το αμπέλι του, και γελάσει μαζί σου επειδή εσύ καλλιεργείς επιμελώς το δικό σου, θα σήκωνες τα χέρια σου από το αμπέλι, και θα σταματούσες να το καλλιεργείς; Δεν θα το έκανες, είναι σίγουρο. Πώς τότε μπορείς να ταλαντευθείς στην καλλιέργεια της ψυχής σου, της σημαντικότερης απ' όλα τα αμπέλια στη γη; Αφού όταν πεθάνεις, τη ψυχή θα την πάρεις, ενώ το αμπέλι θα το αφήσεις. Απ' όλες τις καλλιέργειες η καλλιέργεια της ψυχής είναι η πιο σημαντική και απ' όλους τους κόπους, με τους οποίους ο άνθρωπος κοπιάζει στη γη, ο κόπος περί της ψυχής είναι ο πιο λογικός. Γι' αυτό, γύρισε στον προηγούμενο κόπο για τη ψυχή σου, και άρχισε ξανά να εξομολογείσαι.

Ο απόστολος Ιάκωβος λέει το εξής: «Εξομολογείσθε αλλήλοις τα παραπτώματα» (Ιακ. 5, 16). Οι αμαρτίες στην μυστικότητα μεγαλώνουν και πολλαπλασιάζονται, ενώ μόλις βγουν στο φως, ξηραίνονται και καταστρέφονται.

Μην πεις: «Δεν είμαι αμαρτωλός!». Διάβασε τι γράφει ο δίκαιος στο Ψαλτήρι: «Ίδού γαρ εν ανομίαις συνελήφθην, και εν αμαρτίαις εκίσσησε με η μήτηρ μου» (Ψαλμ. 50,7). Ούτε να πεις: «Εγώ εξομολογούμαι τις αμαρτίες μου στον ίδιο τον Θεό, οπότε δεν είναι αναγκαίο να εξομολογούμαι και στους ανθρώπους». Ποιος ήταν δικαιότερος από τον απόστολο Παύλο; Και αυτός ο Παύλος, ως Σαύλος, είχε μία αμαρτία πριν από την αποστολή του και τούτη την αμαρτία δημόσια την εξομολογήθηκε, όχι μία αλλά περισσότερες φορές, και όχι μόνο μπροστά στους πιστούς, αλλά μπροστά και στους εθνικούς. «Ηκούσατε γαρ» γράφει στους

βαπτισμένους Γαλάτες, «ότι καθ' υπερβολήν εδίωκον την εκκλησίαν του Θεού και επόρθουν αυτήν» (Γαλ. 1,13). Τούτο το ίδιο εξαγγέλλει και μπροστά στον βασιλιά Αγρίππα (Πράξ. 26). Όταν λοιπόν πράττει έτσι ο άγιος Παύλος, γιατί εσύ να κρατάς τις πληγές της ψυχής σου κρυμμένες; Γιατί να αφήσεις τα φίδια στα στήθη σου να πολλαπλασιάζονται; Μα μόνο επειδή κάποιος γέλασε μαζί σου; Εάν γέλασε μία φορά, θα γελάει μαζί σου αιώνια; Προσευχήσου στον Θεό γι' αυτόν μυστικά· μπορεί και να μετανοήσει, και με τα δάκρυα να εξομαλύνει την αμαρτία του. Τι πιο ταλαντευόμενο υπάρχει από τις ανθρώπινες σκέψεις; Πόσοι και πόσοι άνθρωποι το βράδυ μετανιώνουν για λόγια που είπαν κατά τη διάρκεια της μέρας! Γι' αυτό, για όσα αφορούν τη ψυχή σου, μην ακούς τον καθένα, που μπορεί να σου πει κάτι τυχαία, αλλά άκουγε ό,τι λέει η Εκκλησία του Θεού. Μπες στη συζήτηση με τους πνευματικούς που εξομολογούν τους ανθρώπους, και θα ακούσεις απ' αυτούς πολλά παραδείγματα, για το πόσο μεγάλη ψυχική ελάφρυνση έλαβαν εκείνοι οι οποίοι εξομολογήθηκαν από καρδιάς. Δεν είναι κάποιο παραμύθι αλλά πραγματική αλήθεια, ότι πολλοί ετοιμοθάνατοι στη μακρά αγωνία μπόρεσαν να αναπαυθούν και να ησυχάσουν, μόλις εξομολογήθηκαν τις αμαρτίες τους μπροστά στον ιερέα. Θα μπορούσα να σου αναφέρω τέτοια παραδείγματα, των οποίων ήμουν αυτόπτης μάρτυρας. Ο Θεός μας είναι Θεός ελέους και αγαθοσύνης, και θέλει για όλους τους ανθρώπους τη σωτηρία. Αλλά πώς θα σωθεί ένας άνθρωπος, εάν δεν αναγνωρίσει τη δικαιοσύνη του Θεού; Μ' εκείνο που ο άνθρωπος φέρει στη ψυχή του όταν πεθαίνει, πηγαίνει στην κρίση του Θεού: εάν είναι η αμαρτία με την αμαρτία, εάν είναι το δίκαιο με το δίκαιο. Ο Θεός περιμένει από κάθε θνητό μετάνοια, και η μετάνοια περιλαμβάνει την εξομολόγηση των αμαρτιών του. Και εφόσον κάθε μέρα και κάθε στιγμή μπορεί ο άγγελος του θανάτου να έρθει για τη ψυχή μας, γι' αυτό η Εκκλησία συνιστά στους πιστούς συχνή εξομολόγηση και ακόμα συχνότερη μετάνοια.

Ο Θεός να σε δοξάσει και να σε ευλογήσει.

Πηγή: alopsis.gr Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, «Δρόμος δίχως Θεό δεν αντέχεται», Εκδ. «Εν πλω», σ. 211-213